

Supermuggen boven Zagwa

Theo was al sinds de zon opkwam aan het klimmen; eerst over de steile weggetjes en schapenpaden achter de stad, daarna over hellingen met losse stenen en vervolgens over de kale berg-rug, in de schaduw van keteldalen en spleten. Tegen de tijd dat hij de top bereikte, stond de zon hoog aan de hemel. Hij nam even pauze om wat te drinken en op adem te komen. Overal om hem heen flakkerden de bergen achter de hittenevel die uit de warme rotsen opsteeg.

Heel, heel voorzichtig betrad Theo een smal uitsteeksel van de bergtop, aan weerszijden niets dan steile ravijnen van duizenden meters diep, met op de bodem puntige rotsen, bomen en witte rivieren. Een losse steen rolde over de rand en tuimelde eindeloos, in stilte. Voor hem zag Theo alleen maar lucht. Hij rechtte zijn rug, haalde diep adem, rende de laatste paar meter over de rots en nam een sprong.

Hij buitelde door de lucht. Berg, hemel, berg, hemel – de beelden flitsten voor zijn ogen. De echo van zijn eerste schreeuw stierf weg, totdat hij alleen zijn eigen snelle hartslag hoorde en het geruis van de lucht langs zijn hoofd. Hij tuimelde op de wind uit de schaduw van de rots het felle zonlicht in en onder hem – heel ver onder hem – zag hij zijn thuis, de immobiele stad Zagwa. Vanaf deze hoogte leken de koperen koepels en gekleurde huizen net speelgoed; luchtschepen die van en naar de luchthaven vlogen, waren als dwarrelende bloemblaadjes, de rivier die

door het ravijn stroomde, leek een zilverdraadje.

Vol genegenheid keek Theo naar het tafereel totdat het aan het zicht werd onttrokken door een bergrug. Ooit had hij gedacht dat hij nooit meer zou terugkeren naar Zagwa. In het trainingskamp van de Groene Storm hadden ze hem geleerd dat liefde voor familie en thuis een luxe was; iets wat hij moest vergeten als hij wilde bijdragen aan de oorlog die de wereld weer groen moest maken. Later had hij, als slaaf op het vlot van Brighton, van thuis gedroomd, maar hij had gedacht dat zijn familie hem niet terug zou willen. Het waren namelijk ouderwetse anti-tractionisten, en hij kon zich voorstellen dat hij altijd een verschoppeling zou blijven nadat hij was weggelopen en zich had aangesloten bij de Storm. En toch was hij hier weer, te midden van zijn eigen Afrikaanse heuvels, waar zijn tijd in het noorden nu juist een droom leek.

Allemaal dankzij Wren, dacht hij al vallend. Wren, dat vreemde, dappere, grappige meisje dat hij in Brighton had ontmoet. Zijn medeslaaf. 'Je moet naar huis gaan, naar je moeder en je vader,' had ze tegen hem gezegd nadat ze samen ontsnapt waren. 'Ze houden nog steeds van je, en ze zullen je met open armen ontvangen, dat weet ik zeker.' En ze had gelijk gehad.

Links van Theo schoot een geschrokken vogel voorbij, waardoor hij eraan werd herinnerd dat hij met gezwinde vaart op een reeks onaangenaam uitziende rotsen afvloog. Hij opende de grote kite die op zijn rug gebonden zat en slaakte een triomfantelijke kreet zodra de vleugels hem naar boven trokken en zijn duizelingwekkende val overging in een elegante zweefvlucht. Het geraas van de wind in zijn oren maakte plaats voor zachtere geluiden: het geruis van de grote lappen siliconenzijde boven zijn hoofd; het gekraak van het tuig en de bamboe stijlen.

Toen hij jonger was, had Theo vaak zijn kite mee naar boven genomen om te kijken hoe moedig hij was, zwevend op de wind en de luchtstromen. Dat deden een boel Zagwanen. Sinds hij een halfjaar geleden uit het noorden was teruggekeerd, had hij soms met afgunst naar de gekleurde vleugels gekeken die fel afstaken

tegen de bergen, maar hij had zich nooit bij hen durven aansluiten. Door zijn afwezigheid was hij te veel veranderd: hij voelde zich ouder dan zijn leeftijdsgenoten, maar voelde zich ook minder, beschaamd om wat hij allemaal was geweest: een piloot van een Tuimelaar, een gevangene en een slaaf. Maar vanochtend waren alle wolkenrijders in de citadel om de vreemdelingen te aanschouwen. Theo was opgestaan met het idee dat hij de hemel nu voor zichzelf alleen zou hebben en stond te springen om weer te vliegen.

Als een havik gleed hij naar beneden, met zijn schaduw op de zonverlichte bergrug onder hem. De echte haviken die onder hem in de heldere lucht hingen, schoten met verbaasde, verontwaardigde kreten de andere kant op toen hij, een magere, zwarte jongen onder een hemelsblauwe vleugel, hun domein schond.

Theo maakte een looping en wenste dat Wren hem zo kon zien. Maar Wren was ver weg, op de Vogelroutes in het luchtschip van haar vader. Nadat ze Wolk 9 waren ontvlucht – het vliegende paleis van de burgemeester van Brighton – en de tractiestad Kom Ombo hadden bereikt, had ze Theo geholpen om een hut op een vrachtschip richting het zuiden te bemachtigen. Terwijl het luchtschip aan de kade wachtte op vertrek hadden ze afscheid van elkaar genomen, en had hij haar gekust. Hoewel Theo wel meer meisjes had gezoend, sommigen veel knapper dan Wren, dacht hij er steeds aan terug, vooral op onverwachte momenten als deze. Toen hij haar zoende, waren haar gelach en wrange ironie op slag verdwenen. Ze had gehuiverd en was heel ernstig en stil geworden, alsof ze probeerde een geluid op te vangen dat hij niet kon horen. Even had hij haar willen vertellen dat hij van haar hield en haar willen vragen of ze met hem meekwam, hij had zelfs willen aanbieden om te blijven. Maar Wren was zo bezorgd geweest om haar vader, die een of andere aanval had gehad, en zo woedend op haar moeder, die hen in de steek had gelaten en met Wolk 9 in de woestijn was terechtgekomen, dat het gevoeld zou hebben alsof hij misbruik van haar maakte. Zijn laatste herinnering aan haar was van hoe ze eruitzag toen zijn schip het lucht-

ruim koos; hij zag haar zwaaien en steeds kleiner worden, totdat ze helemaal uit het zicht was verdwenen.

Zes maanden geleden was dat! Een halfjaar alweer... Het werd echt tijd dat hij haar eens uit zijn hoofd zette.

Dus dacht hij een tijdje helemaal nergens aan, zwaaiend en zwevend op de speelse luchtstromen, in westelijke richting. Tussen hem en Zagwa in lag een berg; een groene berg waar mistflarden uit het bladerdak van het wolkenwoud opstegen.

Een halfjaar. In die tijd was de wereld behoorlijk veranderd. Plotselinge, wereldschokkende veranderingen, veroorzaakt door de ontlading van de spanningen die tijdens de lange jaren van de oorlog van de Groene Storm waren opgebouwd. Sluiper Fang was niet meer. Er was een nieuwe leider in de Jade-pagode en dat was generaal Naga, die de reputatie van een keiharde man had. Het eerste wat hij als leider had gedaan, was de opmars van de Traktionsstadsgesellschaft in de Roestwatermoerassen tegenhouden en de Slavische steden vernietigen die al jaren aan de noordelijke grenzen van de Storm knabbelden. Maar daarna had hij tot ieders stomme verbazing zijn luchtschepen teruggeroepen en een wapenstilstand met de tractiesteden afgekondigd. Vanuit de landen van de Groene Storm kwamen de geruchten dat politieke gevangenen vrijgelaten zouden worden en wrede wetten ingetrokken; er werd zelfs gefluisterd dat Naga de Storm wilde ontmantelen en de oude Anti-Tractieliga weer in het leven wilde roepen. Nu had hij een delegatie gestuurd om met de koningin en de Raad van Zagwa te onderhandelen – een delegatie die geleid werd door zijn eigen vrouw, Lady Naga.

Dit was precies de reden waarom Theo bij het krieken van de dag was opgestaan om met zijn oude kite naar de hoogten boven de stad te trekken. De besprekingen begonnen vandaag, en zijn vader, moeder en zussen waren allemaal naar de citadel gegaan in de hoop een glimp van de vreemdelingen te kunnen opvangen. Ze waren allemaal heel uitgelaten en hoopvol. Toen de Groene Storm aan de macht kwam, had Zagwa zich uit de Anti-Tractieliga teruggetrokken, vanwege hun weerzinwekkende doctrine van

totale oorlog en de afschuwelijke legers van herrezen lijken. Maar Theo's vader had vernomen dat generaal Naga formeel vrede wilde sluiten met de barbaarse steden, en er werd zelfs gehint dat hij bereid was de Sluipers van de Storm te ontmantelen. Als dat zo was, zouden Zagwa en andere Afrikaanse immobiele steden misschien weer kunnen meewerken aan de bescherming van de groene plekken op de wereld. De vader van Theo wilde graag samen met zijn vrouw en kinderen bij dit historische moment in de citadel aanwezig zijn en bovendien wilde hij Lady Naga eens van naderbij bekijken, want die scheen erg jong en mooi te zijn.

Theo had echter schoon genoeg van de Groene Storm, en wat Naga of zijn afgezanten te melden hadden, vertrouwde hij voor geen cent. Terwijl de rest van de Zagwanen zich dus verdrongen in de tuinen van de citadel, liet hij zich meevoeren op de gouden lucht en dacht aan Wren. Toen zag hij onder zich iets bewegen. Daar hoorde niets te bewegen behalve vogels, en dit waren geen vogels: daar waren ze te groot voor. Twee heel kleine luchtschepen stegen op uit de witte nevel boven het wolkenwoud, enveloppen met wespachtige, zwart-geel gekleurde strepen. Theo herkende de kleine gondels en gestroomlijnde motorpeulen meteen, omdat hij tijdens zijn training bij de Groene Storm de silhouetten van ieder vijandelijk luchtschip uit zijn hoofd had moeten leren. Dit waren Cosgrove Supermuggen, die de steden van de Traktionsstadtgesellschaft als gevechtsbommenwerpers inzetten.

Maar wat deden die hier? Theo had nog nooit gehoord dat de Traktionsstadten schepen naar Afrika stuurden, laat staan zo ver naar het zuiden als Zagwa.

En toen dacht hij: die zijn hier vanwege de besprekingen. De bommen die hij in de rekken onder de gondels zag glinsteren als messen zouden zich binnen afzienbare tijd in de citadel boren, en daar was de vrouw van Naga. En de koningin. En Theo's familie.

Hij moest ze tegenhouden.

Er kwam een vreemde kalmte over hem. Een paar tellen geleden had hij ontspannen van de zon en de frisse lucht genoten, en nu stond hij opeens oog in oog met de dood, maar toch voelde

het heel natuurlijk. Alsof het bij deze ochtend hoorde, net als de wind en het zonlicht. Hij stuurde zijn kite naar beneden, naar de tweede Supermug. De vliegeniers in de tweepersoons-Muggen hadden hem nog niet gezien, en hij betwijfelde of ze erg op hun hoede waren. Zijn kite zweefde dichterbij, totdat hij de afbladde-rende verf van de kap van de motorpeul kon zien. Op de grote stuurvinnen prijkte het symbool van de Traktionsstadtgesellschaft: een gepantserde vuist op wielen. Theo zou haast bewondering krijgen voor het lef van deze vliegeniers, die zich met hun opvallende luchtschepen zo diep in anti-tractionistisch gebied hadden begeven.

Hij hield terug met zijn kite en bleef stil hangen, precies zoals hij had geleerd toen hij jonger was en hij met zijn schoolvrienden op de luchtstromen boven het Liemba-meer zweefde. Deze keer landde hij echter niet op het water, maar op het harde, gewelfde dak van de envelop van het luchtschip. Zijn landing leek vreselijke herrie te maken, maar hij maakte zichzelf wijs dat de mannen onder in de gondel niets gehoord hadden vanwege het gebrul van de grote motoren. Hij deed de riemen van zijn kite af, waarna hij hem onder de weeflijnen probeerde te stoppen die over het oppervlak van de envelop liepen, maar de wind sloeg eronder en hij moest hem wel loslaten, anders was hij zo meegevlogen. Hij klampte zich vast aan de weeflijnen terwijl hij hulpeloos toekeek hoe de kite naar beneden viel.

Nu wist Theo dat hij niet meer kon ontsnappen, maar voordat hij zich daar zorgen om kon maken ging er naast hem een luik open en kwam er een hoofd uit omhoog met een leren helm en een getinte vliegeniersbril op. Dus iemand had hem toch gehoord. Hij wierp zich voorover, waarna hij en de vliegenier door het luik heen van de kajuitstrap af tuimelden en hard neerkwamen op een metalen overloop tussen twee gascellen. Theo krabbelde overeind, maar de vliegenier bleef onbeweeglijk liggen, bewusteloos.

Ze was een vrouw. Thais of Laotiaans, zo te zien. Theo wist niet dat er ook oosterse mensen voor de Traktionsstadten vochten.

Blijkbaar wel dus, want hier lag er een, met hún uniform aan, in hún luchtschip volgestouwd met bommen, op weg naar Zagwa.

Het was hem een raadsel, maar hij had geen tijd om er langer bij stil te staan. Hij snoerde de vliegenierster de mond met haar eigen sjaal, griste haar mes uit haar riem en sneed een stuk touw af dat rond de gascellen gespannen zat. Daarmee bond hij haar handen vast aan de reling van de overloop. Toen hij de laatste knoop legde, kwam de vrouw bij en begon tegen te strubbelen, terwijl ze hem door de gebroken glazen van haar vliegeniersbril heen woedend aankeek.

Hij liet haar kronkelend achter en haastte zich over de overloop naar een ladder toe die verder naar beneden liep. In de schaduwen van de gascellen klauterde hij naar beneden. Overal om hem heen bonkte het geluid van de motoren. Het gestommel en gevloek boven zijn hoofd waren daardoor niet meer hoorbaar. Eenmaal in de gondel werd hij verblind door het felle licht dat door de ruiten scheen. Hij knipperde even met zijn ogen en zag toen de piloot achter het bedieningspaneel staan, met zijn rug naar Theo toe.

‘Wat was er?’ vroeg de man in Airsperanto.

(Airsperanto? Dat was wel de voertaal in de lucht, maar Theo had gedacht dat de Traktionsstadters Duits zouden spreken...)

‘Was het een vogel?’ vroeg de man, die iets met het paneel deed en zich daarna omdraaide. Ook hij was oosters.

Theo duwde hem tegen een scheidingswand en liet hem het mes zien.

Buiten zag hij, boven een uitloper van de bergen uit, de stad Zagwa in beeld verschijnen. De bemanning van de voorste Supermug, die geen idee had wat er in het zusterschip speelde, zette rechtstreeks koers naar de citadel.

Theo dwong de vliegenier in zijn stoel en greep naar de microfoon van de boordradio. Het was er precies zo een als in zijn Tuimelaar toen hij nog bij de Groene Storm zat. Hij schreeuwde in de microfoon: ‘Zagwa! Zagwa! Jullie worden aangevallen! Twee luchtschepen! Ik zit in het achterste!’ voegde hij er haastig aan

toe, terwijl het eerste distelpluis van luchtafweergeschut om hem heen explodeerde en granaatscherven tegen de gepantserde gondel en de ruiten tikte.

Op dat moment besloot de piloot om zich te verzetten. Hij vloog op uit zijn stoel, boog voorover en beukte met zijn hoofd tegen Theo's ribben. Theo liet de microfoon vallen, waarna de piloot op zijn hand af dook waarin hij het mes hield. Ze worstelden allebei om het mes, totdat er plotseling overal bloed verscheen. Toen Theo goed keek, zag hij dat het zijn bloed was. De piloot stak hem nog een keer. Schreeuwend van woede en angst en pijn probeerde hij het lemmet van hem weg te draaien. Terwijl hij zijn tegenstander in zijn van woede verwrongen gezicht keek, had hij niet eens door dat het voorste schip opging in een oranjegele vuurbal. De schokgolf kwam als een volslagen verrassing; alle ruiten van de gondel barstten tegelijk uit elkaar en puin sloeg tegen de envelop; een afgerukt blad van de propeller maaide als een zeis door de gondel. De piloot werd door een groot gat in de zijwand naar buiten gezogen, terwijl zijn opengesperde ogen een laatste ongelovige blik op Theo wierpen.

Theo strompelde naar de bungelende microfoon. Hij wist niet of die het nog deed, maar hij bleef er toch in schreeuwen, totdat de vermoeidheid, blinde angst en het bloedverlies hem te veel werden. Het laatste wat hij hoorde toen hij op de vloer neerzakte, was dat er hulp onderweg was. Uit de citadel kwamen twee rookpluimen met daarboven, zo blauw als waterjuffers, de schepen van de Zagwaanse luchtmacht die omhoogschoten in de gouden lucht.